

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι Έκκοστόν μετρούντες, χρόνον
δδρετόμεν' στην γήν των Παρθενώνων

Χίλια κι Ένηκόσια τέσσερα και δέκα,
τούς έχθρούς, Πατρίδα, κτόπα και πελέκα.

Είκοσιέξη μηνός' Απριλι,
νέους θριάμβους σκαρόν' ή Πόλι.

Πούντος χίλια και διακόσα κι Ένενηντα συν όκτώ,
έξοντώσεως νής Θράκης πανηγύρι τραντακό.

Γιά τόν Κάϊζερ χορός
νεανίδων λιγερός.

Π.—Μού φαίνεσαι χαρούμενος... τί τάχα να συμβαίνει;
Φ.—Δέν τάμαθες;
Π.— Δέν τάμαθα, κάρα μουμπουπισμένη.
Φ.— Έκ της Κερκύρας έρχομαι: με νάζια, με τσακί-
σματα,
κι από τόν Αυτοκράτορα σάς φέρνω χαιρετίσματα.

Λοιπόν π'ήγα' στους Κορφοούς μ'ένα πλήθος νεανίδων
και μαζί με τόν γνωστόν Λύκειον των Έλληνίδων,
όπου πήγα να χορέψη τούς χορούς τούς έγχωρίους
'μπρός' στον Κάϊζερ τόν πάνου κι ' άλλους ύψηλους κυρίους.

Π.—Μά γιατί π'ήγες' στους Κορφοούς;
Φ.— Γιά να διασκεδάσω,
κι Άνασκαφάς, βρά Περικλή, σπουδαία να σπουδάσω.
Π.— Είδες τόν Κόντε, Φασουλή;
Φ.— Τόν είδα, Περικλέτο,
ό Κάϊζερ' σ'τό γεύμα του τόν 'κάλεσε κι' έφέτο.
Γνωρίζεις πώς ό Κάϊζερ τόν έκτιμά πολύ,
για τούτο και σέ γεύματα συγνάκις τόν καλεί.

Έέρεις τούτους τούς καιρούς
πώς σπουδάζουν, βρά μπικρή,
τούς δικούς μας τούς χορούς
και μεγάλοι και μικροί.

Και λεβέντηδες πηθούν
και χορεύουν κοπελούδια,
κι όλοι κι' όλοι τραγουδούν
τά δημόδη τά τραγούδια.

Τό πάγκαλον Άχλυσιον έλάμπρυν' εύωχία
τιμής ιδιαιτέρας,
και τρώγοντας μιλούσανε για τήν μονομαχία
έκείνης της ήμέρας.

Τι περίεργος καιρός,
άπ' έδω κι' εκεί χορός
και φτερόνεται τό πόδι.

Π.— Ποιόν μού λές, σαχλοειδή;
Φ.— Ωμιλούσαν δηλαδή
περι της μονομαχίας Θεοτόκη-Ζαβιτσάνου,
πούχε γίνει' σ'τά Σαπόλια της κλεινής Ιουστινιανού.

Φιφτυτό, μπουρσαζί,
όλοι τραγουδούν μαζί
της Έλλάδος τά δημόδη.

Τούτη βλέποντας, ζευ'έκη, τήν μαγία τήν μεγάλη
έκανα σπουδαία σκέψι' σ'τό ξερό μου τό κεφάλι.

κι' ἀπεράσιμα κι' ἐγὼ νάδωμ πιά 'στὰ τρυφερύτσια,
κι' ἄφε σβύς 'στους Κορφοὺς ἔτρεξα μὲ τὰ κορίτσια.

Π. — 'Στους χοροὺς ἄλοταχῶς
τρέχουν νεῖστα (ἡλειμμένα...
Γιατί πῆγες μοναχός
καὶ δὲν τῶπες καὶ σ' ἐμένα;

Φ. — Τὸν κακό σου τὸν καιρὸ...
οὐ δὲν ἔχεις γιὰ χορὸ
λιγερὴ κορμοστασιά,
κι' εἶσαι μία σιχασιά.

Π. — Γιατί βρίζεις κυνικῶς;
Φ. — Τὸν κακὸ ψυχρὸ σου φλάρο,
πῶς μαζὶ μου νὰ σὲ πάρω,
ποῦσαι παραλυτικὸς;

Πῶς καὶ σὺ θὰ λάβρης μέρος
σὲ χοροὺς καὶ πανηγύρεις,
ἀφοῦ δὲν μπορεῖς σὰν γέρος
τὰ ποδάρι σου νὰ σέρης;

Μήτε κῆμοι καὶ θαλαῖαι
δὲν ταιριάζουνε, γαλοῖτε,
γιὰ τὴν ἡλικία σου
καὶ γιὰ τὴν βλακεία σου.

Π. — Πῶς δὲν τῶπες καὶ σ' ἐμένα;

Φ. — Τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι.

Π. — Πῶς ἐπῆγες μοναχός σου, λεβεντόκορμε Γαζή;
πῶς τούτ' ἀχίστον δὲν βλέπεις τὸν Κάϊσερ τὸν Πρωθυπουργὸ Δευτέρη,
ποῦ σὲ κάθε μέρος πάει μὲ τὸν Κλέαρχο μαζὶ;

Πῶς μ' ἀφίνεις μοναχό μου καὶ μὲ κάνεις νὰ λυπᾶμαι;

Φ. — Μίλλ παρντόν, βρέ Περικλέτο,
κι' ἂν ἐπῆγα μόνος φέτο,
μὰ τοῦ χρόνου βεβαιώσου πῶς κι' οἱ θεοὶ μαζὶ θὰ πάμε.

Ἦγγα μὲ τὰς νεάνιδας κι' ἐγὼ σὰν νεανίας
τῆς νέας κοινωνίας,
κι' ἐμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες τὸν Κάϊσερ ὑμνήσωμεν
κι' ἐνώπιόν του πρὸς χορὸν τοὺς πόδας μας κινήσωμεν.

Β.

Φ. — Γαλιταῖς παξιμάδια μὰς τρατάρανε,
καὶ μέσα 'στους Κορφοὺς μὰς ἐβαρκάρανε.
Κορφιάτες καὶ Κορφιάτισσες ἀνοίγανε
πέρταις καὶ παραθύρια πέρα πέρα,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Αὐτοκράτορα μὰς πῆγγανε,
κι' Ἐλληνιστὶ μὰς εἶπε καλημέρα.

Κι' ἐγὼ σὰν νεανίσκος, βρέ κολλήγιστ',
μαζὶ μὲ τὰς νεάνιδας ἐπῆγα.

Μοῦ 'φόρεσαν εὐζώνου φουστανέλα
κι' ἐγγίγηκα καθράκι, τζόγιστ', τρέλλα.

Μ' ἔκαναν εὐζωνάκι λιγερὸ
καὶ μ' ἔβαλαν κι' ἐμένα 'στὸ χορὸ.
Μὰ τέτοια ζῆλειμμένη φορεσιά
ἔδειχνα χορευτοῦ κορμοστασιά,
κι' ἔτσι κι' ἄλλοιὸς ἐλύγισα τὴ μέση μου,
κι' ἔπεφτε πότε πότε καὶ τὸ φέσι μου.

Ἐχόρευαν τριγύρω λιγερὰ,
κορίτσια σὰν τὰ κρῖα τὰ νερά,
ἐχόρευαν μ' ἐκεῖνα πετακταῖς
καὶ κάμποσας κυράις διαλεκταῖς.

Ἐπιτυχία σήμερα καὶ πάλι,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ, κεφάλαι φαλακρή,
τὴν Ἠπειρο τὴν ἔδλεπ' ἀντικρὺ,
καὶ μ' ἔρεξ: πηδοῦσα πρὸς μεγάλη.

Κι' εἶπα 'στὸν Αὐτοκράτορα γλυκὰ
τραγούδια τοῦ χοροῦ δημοτικά,
τραγούδια τοῦ χοροῦ μὲ νέο τόνο,
τραγούδια μὲ παράπονο καὶ πόνο.

Ἠπειρος πολυτένακτη προβάλλει,
Ἠπειρος ἀλυσόσδετη σὰν πρῶτα,
καὶ μέσα 'στοῦ χοροῦ τὴν παραζάλη
θυμοῦμαι τῶν Δυνάμεων τὴν νότα.

Ὁ Κάϊσερ, ἐφώνησα ξανά,
κύτταῖς τῆς Ἠπειροῦ τὰ βουνά,
καὶ καλλιτεχνικὸς ἐνθουσιάζου
μ' ἐμάς, ὅπου χοροῦμε 'μποστὰ σου.

Τῶν Γερμανῶν Κορῶνα λαμπερή,
χαρὰ σου κι' εὐχαρίστησις μεγάλη
ἄς γίνουν οἱ ἴκοι μὰς εἰς χοροί,
καὶ χόρεψε μ' ἐμάς τὸν Πεντοζάλη.

Θαύμασε τὸν χορὸν μὰς τὸ σκιρτήματα,
θαύμασε τὰ λεβεντικά κουνήματα,
κι' ἄγριεψε σὲ γύπας καὶ σὲ γλάρους,
συμμάζεψε λιγάκι τοὺς Μαγιάρους,
καὶ τὸ σιχαμερὸ τὸ μακαροῦνι,
ὅπου μὰς παραμπήκε 'στὸ ρουθούνι.

Ἄκουσε Σὺ τὸ δίκιο μὰς, λύσε τὸ κάθε δίλημμα,
καὶ τότε νὰ πηδήσω
καὶ νὰ σοῦ τραγουδήσω
τὴν Καλαματιανοῦλα μὰς καὶ τὸ νεραντζοφιλήμα.

Ρίξε καὶ μία σου ματιὰ
Κορῶνα δοξασομένη.
σ' ἐκεῖνη τὴν Ἀρβανιτζὰ
τὴν πολυχρομένην,

και τότε να σου πω γι' αυτήν χορού μεγάλο μέλος:
 τὸ φόρεμά της — Ρίνα μου,
 νὰ ζήσης πάπια χίνα μου,
 πολλοὶ ραφτάδες τέρραφταν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τέλος.

Κότταζε καὶ στὰ νησιά
 πῶς φουσκοθαλασσιά,
 ἴπες μας κἀτι καὶ γιὰ τούτα,
 νὰ βαρέσωμε λαγούτα,
 καὶ νὰ σκουῖσωμε μ' ὄμορφαις Χριστοπούλαις,
 κάτω στὸ γυαλὸ, κοντή,
 νεραντζούλα φουντωτή,
 πλένουں Χιώτισαις, πλένουں παπαδοπούλαις.

Τίτοια ποὺ λὲς τραγουῖσθα τραγουῖδα μας γνωστὰ
 στὸν Κάϊζερ μπροστά,
 κὶ ἔξαφνα βλέπω στὸ χορὸ
 τὸν Βενιζέλο λιγερὸ.

Π. — Μὰ πῶς ἐσὺ στὴν Κέρκυρα τὸν εἶδες, νεανία;
 αὐτὸς γυρίζει κατ' αὐτὰς μεθ' ἐστὴ Μακεδονία,
 καὶ γιὰ τοὺς τόσους πρόσφυγας τοὺς δυστυχεῖς γυραεῖ
 προσωρινὸ κονάκι...

Φ. — Ἐν τούτοις μπρὸς στὸν Κάϊζερ τὸν εἶδα νὰ χορεύη
 μετὰ τὸν Μαρκαντωνάκη.

Π. — Θάβανες λάθος φαίνεται, κουφάρι γηραλέο.

Φ. — Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὸν εἶδα, βρε, σοὺ λέω.

(Νοερῶς κὶ ὁ Περικλέτος εἰς τὴν Κέρκυρα πετᾷ
 καὶ χορὸ τοῦ Βενιζέλου μπρὸς στὸν Κάϊζερ κυττᾷ).

Νάσου κὶ ὁ Πρωθυπουργὸς
 μετὰ τὸν Κλέαρχο γοργός.

(Καὶ μερικὰ
 δημοτικά.)

Βεν. — Γεγὰ σας χαρά σας χειμαδιά, γεγὰ σας χαρά σας
 κἀμπού, κὶ ἂν πέφτη χιόνι στὰ βουνά, γιὰ σὰς ἡμέρα λάμπει.

Κὶ ἂν τὰ δεινὰ σας μᾶθησαν χλόησαν τὰ λειβάδια
 κὶ ἀπὸ τὴν Θράκη πρόσφυγες μᾶς ἐρχονται κοπάδια.
 Γεγὰ σου καὶ σὸ τὸ φτωχικὸ τῆς ἐρημίας καλύδι,
 νᾶξερεις τῶρα τι χαραῖς ἢ μαύρη σκέπη κρύθει.
 Γεγὰ σου καὶ σὺ, παληὸ μαντρί, ποὺ κοπανᾷς ἄερα,
 κὶ ἔμπρὸς στὸν Κάϊζερ πηθᾷς καὶ παλῖεις τὴν φλογέρα.

(Ἐπὶ ὄρχημα πηθητικὸν
 κὶ ὄλιγον εἰδουλλιακόν)

Ἄς ποῦμ' ἔμπρὸς στὸν Κάϊσαρα καὶ τούτο μας κὶ
 ἐγὼ τοὺς κἀμπούς δὲν βασιτῶ, ζεστὸ νερὸ δὲν πίνω. [ἐκείνω...]
 Ἐδῶ τραγόνες δὲν λαλοῦν κὶ οἱ κοῖτοι δὲν τὸ λένα,
 μόνο χιλιάδες πρόσφυγες μοιρολογοῦν καὶ κλαῖνε.

Ἐδῶ φλογέρα δὲν ἀκοῦς, πρόβατα δὲν βελάζουν,
 μόνο πολλοὶ καλότυχοι, πούλθαν ἀπὸ τὴν Θράκη,
 χαρούμενοι καὶ ἴσιω μας κὶ ἔμπρὸς μας ἀλαλάζουν
 πῶς νοιῶθουν μέσα των κὶ αὐτοὶ γιὰ τὸ χορὸ μεράκι.

Ἄχι ὁ Τούρκος τὸ σκυλί
 μᾶς ἐτίκρανε πολὺ,
 κὶ ὄλονα καὶ κορώνει,
 μετὰ συνθήκαις δὲν ἰδρώνει.

Πρῶτα τῶκοφε κουμποῦρι,
 ἀλλὰ τῶρα ποῦρι ποῦρι
 ἔχει κούταλο καὶ μουρῆ.

Ἄγαπημένε Κάϊζερ, κὶ ἂν μέσα στὸ Παλάτι
 ξαναφιλέης σήμερα τὸν Κόντε τὸν Κορφιᾶτι,
 ἐγὼ γιὰ τούτο δὲν θὰ πῶ παράπονο κανένα...
 πόσοι καὶ ποιοὶ δὲν κᾶλεσαν σὲ γεῦματα κὶ ἐμένα.

Κὶ ἐγὼ μὲ πρῶτους ἐφαγα, κὶ ἐγὼ μὲ πρῶτους ἤπια,
 κὶ ἔβεισα σ' ὄλους τὶ θὰ ποῦν πολιτικά τερτίπια,
 κὶ ἔχ' ὄρτασα κὶ ἐπ' ἠρήσθηκα καὶ μετὰ τὸ παραπάνω,
 κὶ ἀπὸ τραπέζια μπουκίτσια καὶ θέλω ν' ἀνασάνω.